

Arrest

nr. 216 274 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. UNGER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 30 augustus 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in op 31 augustus 2015.

Op 8 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 december 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : A.

voornaam : S. A. A.

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 8 december 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 211 632 van 26 oktober 2018 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“III. Uiteenzetting van het middel

Manifeste appreciatiefout en schending van het artikel 33 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, artikelen 7, 8, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gelezen in overeenstemming met artikelen 2, 3, 5, 6 en 13.1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van het artikel 46.5 van Richtlijn 2013/32/UE van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en de intrekking van de internationale bescherming, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

- Eerste grief

Volgens artikel 8 van de vreemdelingenwet “Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast”.

De beslissing gaat vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten door verwijzing naar het artikel 7. Het is duidelijk een terugkeerbesluit in de zin van de richtlijn 2008/115.

Volgens de advocaat-generaal van het Hof van Justitie, Paolo Mengozzi : « Ledit ordre répond à la définition contenue à l'article 3, point 4, de cette directive : il s'agit d'un acte administratif, qui déclare illégal le séjour de M. Gnandi sur le territoire belge et enjoigne à celui-ci de quitter ce territoire dans le délai indiqué. La circonstance que, conformément à l'article 39/70 de la loi du 15 décembre 1980, ledit ordre ne soit temporairement pas susceptible d'exécution forcée n'a pas d'incidence sur cette qualification »

De omzettingstermijn van Richtlijn 2008/115 is reeds verstreken. Het nationale recht wordt toegepast en uitgelegd in overeenstemming met de Richtlijn (Cass., 28 september 2001 en 9 januari 2003).

Vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten, miskent de beslissing artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met de terugkeerrichtlijn

o Het artikel 2, lid 1 van de richtlijn bepaalt dat zij van toepassing is op onderdanen van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven.

o Het begrip van “illegaal verblijf” wordt gedefinieerd bij het artikel 3, punt 2 van de richtlijn als “de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat, van een onderdaan van een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toegang die zijn vastgesteld in artikel 5 van de Schengengrenscore, of aan andere voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat”

o Volgens het artikel 6.1, “Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft”.

Recht hebbend op een schorsing in beroep, is de verzoeker niet in illegaal verblijf in de zin van de terugkeerrichtlijn. Hij mag op het grondgebied verblijven tijdens het onderzoek van zijn beroep op RVV. Hij kan geen terugkeer beslissing verkrijgen.

In het arrest Arslan dd. 30 mei 2013, beoordeelt het Hof van Justitie dat: “Hoewel artikel 7, lid 1, dus uitdrukkelijk geen recht op een verblijfsvergunning verleent, maar de beslissing om al dan niet een dergelijke vergunning af te geven aan de discretionaire bevoegdheid van elke lidstaat laat, volgt duidelijk uit de bewoordingen, de systematiek en de doelstelling van de richtlijnen 2005/85 en 2008/115 dat een asielzoeker, los van de afgifte van een dergelijke vergunning, op zijn minst tot de afwijzing van zijn verzoek in eerste aanleg het recht heeft op het grondgebied van de betrokken lidstaat te verblijven, en derhalve niet kan worden geacht “illegaal op dat grondgebied te verblijven” in de zin van richtlijn 2008/115, die de verwijdering van het grondgebied betreft. 49. [...] artikel 2, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met punt 9 van de considerans ervan, aldus moet worden uitgelegd dat die richtlijn niet van toepassing is op derdelanders die om internationale bescherming hebben verzocht in de zin van richtlijn 2005/85, in het tijdvak tussen de indiening van dat verzoek en de vaststelling van de beslissing in eerste aanleg over dat verzoek of, in voorkomend geval, de beslechting van het eventuele beroep tegen die beslissing”.

Miskent de bestreden beslissing artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikelen 2,3 en 6 van de terugkeerrichtlijn.

Volgens de advocaat-generaal van het Hof van Justitie, M. Paolo Mengozzi: « 55. Or, il résulte, à mon sens, clairement du raisonnement suivi par la Cour aux points 44 à 49 des motifs de l'arrêt du 30 mai 2013, Arslan (C-534/11, EU:C:2013:343), ainsi que, plus généralement, de l'articulation entre la directive 2008/115 et la directive 2005/85 – aujourd'hui la directive 2013/32 – qu'un ressortissant de pays tiers demandeur d'asile ne saurait être considéré comme étant en séjour irrégulier sur le territoire de l'État membre où il a introduit sa demande de protection internationale aussi longtemps qu'un droit de demeurer sur ce territoire - en l'attente de l'issue de la procédure portant sur cette demande - lui est reconnu, que ce soit par le droit de l'Union ou par le droit national. (...) »

57. Ne pouvant pas être considéré comme étant en séjour irrégulier, un demandeur d'asile autorisé à demeurer sur le territoire d'un État membre en l'attente de l'examen de sa demande ne relève pas de la directive 2008/115 (21), à tout le moins pour la période où il bénéficie d'une telle autorisation. Il ne peut, dès lors, être destinataire d'une décision de retour au titre de l'article 6, paragraphe 1, de cette directive».

In ieder geval, de beslissing aan te houden, in afwachting van de door Raad Van State gestelde prejudicieel vraag in het arrest n° 191.821 dd. 26 oktober 2016 en de vraag aan te vullen met de hieronder vermelde vraag.

- Tweede grief

Volgens het artikel 46§5 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming: “Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel”.

Dat richtlijn moest op 20 juli 2015 door de lidstaten in nationaal worden omgezet (artikel 51). “Le délai de transposition de la directive étant dépassé, le droit interne doit être appliqué et interprété de façon conforme à celle-ci. En effet, l'obligation des Etats membres de l'Union européenne, découlant d'une directive, d'atteindre le résultat prévu par celle-ci, ainsi que leur devoir, en vertu de l'article 5 du Traité instituant la Communauté européenne, de prendre toutes mesures générales ou particulières propres à assurer l'exécution de cette obligation s'imposent à toutes les autorités des Etats membres, y compris, dans le cadre de leurs compétences, les autorités juridictionnelles et, par conséquent, en appliquant le droit national, la juridiction nationale est tenue de l'interpréter à la lumière du texte et de la finalité de la directive pour atteindre le résultat visé par celle-ci et se conformer ainsi à l'article 189, troisième alinéa, du Traité » (Cass. 28 september 2001 et 9 januari 2003).

De praktijk van de bijlagen 13quinquies en 35 is betwistbaar omwille van de herschikking van de richtlijn procedures.

« Les articles précités des directives retour, accueil et procédure s'imposent aux états membres et à leurs juridictions, puisque leur délai de transposition est écoulé et qu'ils sont suffisamment clairs » (Cass. 28 september 2001 en 9 januari 2003).

Door de uitgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de procedure nog loopt, schendt de verwerende partij het voornoemde artikel 46.5.

- **Derde grief**

Volgens het artikel 74/13: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Volgens de terugkeerrichtlijn: “De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven” (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In casu, is het wel het geval: de tegenpartij vermeldt de beslissingen die werden genomen ten opzichte van verzoeker zonder rekening te houden met het feit dat hij in een kwetsbare situatie is in België en dat hij bij terugkeer echt voor zijn leven vreest.

Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 33 Verdrag van Genève;
- art. 3 EVRM;
- art. 13 EVRM;
- art. 2, 3, 5, 6 en 13.1 Terugkeerrichtlijn;

- art. 46.5 Richtlijn 2013/32/EU;
- art. 7, 8, 62 en 74/13 Vreemdelingenwet;
- art. 2 en 3 Wet van 29.07.1991;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende te worden betekend.

In een eerste grief houdt verzoekende partij een schending voor van art. 7 en 8 van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met art. 2, 3 en 6 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker had mogen nemen zolang de asielaanvraag niet definitief beslecht is.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij juridische grondslag mist.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van art. 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit.

Voormeld artikel bepaalt:

“§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling [of de asielaanvraag niet in overweging neemt] , geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Terwijl art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 08.12.2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende te worden afgeleverd.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris is niet meer dan het bij wet voorziene noodzakelijke gevolg van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft terecht vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij werd geweigerd, en dat deze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Voor zoveel als nodig merkt verweerder op dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft immers besloten tot de bestreden beslissing op grond van de vaststelling dat de asielaanvraag van de verzoekende partij werd geweigerd én op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl moet benadrukt worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet anders vermag dan in de gegeven omstandigheden een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij af te geven.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu wordt echter geen schending aangetoond van dergelijke hogere rechtsnorm.

De motieven weergegeven in de bestreden beslissing volstaan derhalve om de in casu bestreden beslissing te ondersteunen en hebben betrekking op de concrete situatie van verzoekende partij. Terecht werd vastgesteld door de gemachtigde van Staatssecretaris dat de asielprocedure van verzoekende partij werd beëindigd, zodat rechtens werd beslist aan verzoekende partij bevel te geven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Verweerder merkt op dat noch het gegeven dat de beroepstermijn tegen de beslissing van de Commissaris-generaal nog loopt, noch het daadwerkelijk indienen van een beroep, tot gevolg zou hebben dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen beslissing zou mogen nemen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker t.a.v. de vreemdeling die een weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal heeft gekregen.

Overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, volstaat immers de vaststelling dat de Commissaris-Generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging heeft genomen, die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de bestreden beslissing kon besluiten.

Dit ook geheel conform artikel 7 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (B.S. 17.02.2012), dat een artikel 6/1 heeft ingevoegd in de wet van 12.01.2007, met volgende inhoud:

“§2 Ten laatste 5 dagen na een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen biedt het Agentschap een eerste maal de terugkeerbegeleiding aan, waarbij aan de asielzoeker informatie verstrekt wordt met betrekking tot de mogelijkheden inzake het terugkeertraject.”

Verweerder merkt tevens op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, “behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd” (onderlijning toegevoegd).

Het lopen van de beroepstermijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of het indienen van een beroep, hebben enkel tot gevolg dat geen maatregel tot verwijdering gedwongen kan worden uitgevoerd, maar dit maakt vanzelfsprekend niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ook geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen nemen.

Gedurende het onderzoek van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort. Beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot weigering van de asielaanvraag van verzoekende partij en is de termijn van het bevel verstreken, dan wordt het bevel uitvoerbaar.

Verzoekende partij gaat aan het voorgaande volkomen voorbij in haar inleidend verzoekschrift.

Verweerder beklemtoont in casu dat de bestreden beslissing slechts uitvoerbaar wordt nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebeurlijk uitspraak zal gedaan hebben over het beroep dat door verzoekende partij zou ingediend zijn tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekende partij verwijst naar het arrest Arslan van het Hof van Justitie, maar voormeld arrest stelt dat de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing is op derdelanders die een asielverzoek hebben ingediend, tot op het ogenblik van de vaststelling van de beslissing in eerste aanleg, of – in voorkomend geval – de beslechting van het eventuele beroep tegen die beslissing.

Daarbij benadrukt verweerder dat de bestreden beslissing werd genomen na vaststelling van de beslissing in eerste aanleg én op een ogenblik dat er nog geen sprake was van een beroep tegen de

beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (ook op heden werd een dergelijk beroep ten andere nog niet aan de Staatssecretaris ter kennis gebracht).

In dit verband kan ook worden verwezen naar de voormelde overweging uit het arrest Mehmet Arslan (HvJ (3e k.) nr. C-534/11, 30 mei 2013 (Mehmet Arslan / Policie CR, Krajske reditelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie):

“ 60. Dienaangaande moet worden vastgesteld dat hoewel richtlijn 2008/115 niet van toepassing is gedurende de procedure voor de behandeling van het asielverzoek, dit niet betekent dat de terugkeerprocedure daardoor definitief wordt beëindigd, aangezien deze kan worden voortgezet indien het asielverzoek wordt afgewezen. Zoals de Tsjechische, de Duitse, de Franse en de Slowaakse regering hebben opgemerkt, zou afbreuk worden gedaan aan de doelstelling van die richtlijn, te weten de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders, indien de lidstaten niet zouden kunnen voorkomen dat, in omstandigheden als die welke in punt 57 van het onderhavige arrest zijn uiteengezet, de betrokkene door het indienen van een asielverzoek automatisch zijn invrijheidstelling zou verkrijgen (zie naar analogie arrest van 6 december 2011, Achughabian, C-329/11, Jurispr. blz. I-12695, punt 30).”

De Belgische regelgeving, waarbij een terugkeerbesluit wordt geschorst lopende de behandeling van een eventueel beroep tegen de in eerste aanleg gewezen asielbeslissing, is dan ook in overeenstemming met de Terugkeerrichtlijn.

Verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift naar een reeds gestelde prejudiciële vraag, zodat ook niet kan worden ingezien welk nut het heeft dezelfde vraag andermaal te stellen.

Dit geldt des te meer nu in voormeld arrest van de Raad van State niet werd geoordeeld dat de in dat dossier voorliggende beslissing onwettig tot stand kwam; de Raad van State deed dienomtrent nog geen uitspraak.

Zie:

“Voorts moet worden gesteld dat verzoeker ook door te verwijzen naar artikel 13 van het EVRM, naar artikel 47 van het Handvest van de grondrechten en naar artikel 13 van de richtlijn 2008/115/EG en door toe te lichten dat hij moet kunnen beschikken over een opschortend rechtsmiddel niet aantoonde dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangelast. Het gegeven dat de Raad van State meende een prejudiciële vraag te moeten stellen aan het Hof van Justitie omtrent de verenigbaarheid van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en het recht op een effectief rechtsmiddel zoals vervat in artikel 13.1 van voormelde richtlijn en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten laat evenmin niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing kaduuk is. Verzoeker gaat met zijn betoog trouwens voorbij aan het feit dat de wetgever heeft voorzien in de mogelijkheid om een beroep in te stellen bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (en dat dit beroep, dat weliswaar geen schorsende werking heeft, wordt behandeld middels een versnelde procedure cf. artikel 39/72/1 van de Vreemdelingenwet) waardoor het voor hem in de praktijk wel degelijk mogelijk is om zijn grieven tegen de beslissing van de commissaris-generaal, nog voor de gedwongen tenuitvoerlegging van het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, aan de Raad voor te leggen. Er blijkt derhalve niet dat hij niet over een effectief rechtsmiddel zou beschikken.” (RvV nr. 167.205 dd. 06.05.2016)

De eerste grief van verzoekende partij mist juridische grondslag.

In een tweede grief werpt verzoekende partij een schending van art. 46, §5 Richtlijn 2013/32/EU op. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou het recht op een effectief beroep schenden.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing aan verzoekende partij de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten, waarbij aan verzoekende partij een termijn van dertig dagen werd verstrekt om haar vrijwillig vertrek voor te bereiden.

De bestreden beslissing werd aan verzoekende partij betekend na de betekening van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zodat enkel kan vastgesteld worden dat de beroepstermijn van dertig dagen tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds zou zijn verstreken op het ogenblik van het verstrijken van de termijn van vrijwillig vertrek.

Verweerder benadrukt dan ook dat de afgifte van de bestreden beslissing allerm minst strijdig is met artikel 46, §5 van de Richtlijn 2013/32/EU, vermits de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij niet zou toegelaten worden om op het grondgebied te verblijven gedurende de termijn waarbinnen zij haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zou kunnen uitoefenen.

Er weze herhaald dat de termijn waarbinnen verzoekende partij een beroep tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moest indienen, reeds verstreek vooraleer de termijn van dertig dagen zou verstrijken, gedurende dewelke verzoekende partij haar vrijwillig vertrek diende voor te bereiden.

Verzoekende partij werd aldus uitdrukkelijk toegelaten om gedurende de beroepstermijn tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verder in België te verblijven, met dien verstande dat zij -indien geen tijdig beroep zou ingediend worden- uiterlijk dertig dagen na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) het grondgebied diende te verlaten.

Terwijl voorts -indien wel tijdig beroep zou zijn ingediend- moet benadrukt worden dat het betekende bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) niet gedwongen kon worden tenuitvoergelegd, zolang er door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen uitspraak is in de hangende asielprocedure.

Uit het voorgaande blijkt afdoende dat de afgifte van een bevel om het grondgebied vrijwillig te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) allerminst strijdig is met artikel 46, §5 van de Richtlijn 2013/32/EU, vermits in geen enkele mogelijke hypothese er sprake kan zijn dat verzoekende partij van het grondgebied zou verwijderd worden, zolang het daadwerkelijk rechtsmiddel bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou zijn uitgeput.

Het kan inderdaad niet worden ingezien in welke mate de Belgische autoriteiten de waarborgen zoals vervat in artikel 46, §5 van de richtlijn 2013/32/EU niet zouden respecteren. Het aanhouden van de zaak – in het kader van de gestelde prejudiciële vraag - heeft dan ook geen enkel nut.

In een derde grief houdt verzoekende partij een schending voor van artikel 62, 74/13 Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou een toekomstgericht globaal onderzoek moeten hebben gevoerd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt vooreerst dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt; het volstaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de erin vermelde elementen.

Immers luidt voormeld artikel 74/13 als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Geenszins stipuleert dit artikel dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die conform zijn gebonden bevoegdheid een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker neemt t.a.v. een vreemdeling die geconfronteerd wordt met een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, nog bijkomend zou dienen te motiveren inzake de terugkeer.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.” (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-cce.be, onderlijning toegevoegd)

Verweerder merkt verder op dat dit artikel een algemene bepaling is die een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet, doch beperkt zich integendeel tot een algemeen theoretische uiteenzetting nopens de draagwijdte van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij

blijft zelfs in gebreke om aan te halen met welke elementen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

De verzoekende partij beperkt zich tot de vermelding dat de bestreden beslissing werd genomen ten opzichte van haar zonder rekening te houden met het feit dat zij voor haar leven vreest bij terugkeer. Verweerder merkt op dat nopens deze voorgehouden vrees in extenso werd gemotiveerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging deze beoordeling diende te hernemen in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De derde grief kan evenmin worden aangenomen.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende betekend te worden. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2, 3, 5, 6 en 13.1 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). Deze bepalingen werden omgezet in Belgische wetgeving. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit evenwel niet aan, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is. Er wordt ook verwezen naar punt 3.3.6. van dit arrest.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 33 van het verdrag van Genève en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 33 van het verdrag van Genève en de artikelen 3 en 13 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3.3. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarnaar voormelde bepaling verwijst, bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker had afgewezen en dat hij niet beschikte over een paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

Het loutere feit dat verzoeker een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal maakt evenwel niet dat hij over een legaal verblijf beschikte. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, dit luidens artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. In artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt verwezen wordt naar de schorsende werking voorzien in artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/70, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Naar aanleiding van het opschortend beroep dat verzoeker heeft ingediend, werd hem een bijlage 35 afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de procedure. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat de betrokken vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Nergens valt in de vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn asielpcedure niet het risico liep om naar zijn land van herkomst teruggestuurd te worden gezien de bescherming geboden door artikel 39/70, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij een beroep in volle rechtsmacht heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal en zet hij uiteen dat hij niet van het grondgebied mag worden verwijderd. Verzoeker heeft inderdaad een opschortende procedure ingeleid bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 8 december 2017. Een dergelijk beroep heeft tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, dit luidens artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker had dus de zekerheid dat hij gedurende de beroepsprocedure niet tegen zijn wil van het grondgebied zou worden verwijderd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de verwerende partij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het staat niet ter discussie dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, zodat niet kan worden besloten dat de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet werden geschonden.

De Raad merkt op dat de Grote Kamer van het Hof van Justitie in zijn arrest in de zaak Gnandi (HvJ C-181/16, Sadikou Gnandi/Belgische Staat, 19 juni 2018, punt 42 en 67), uitdrukkelijk heeft gesteld dat een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit – in voorliggende zaak het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - ten aanzien van een onderdaan van een derde land, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep. Dergelijke waarborg wordt volgens het Hof geboden door artikel 39/70 van de vreemdelingenwet omdat aan de persoon die om internationale bescherming verzocht heeft, het recht wordt toegekend om tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van het beroep, op het Belgische grondgebied te verblijven.

Er wordt nog op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 211 632 van 26 oktober 2018 aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd.

3.3.4. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 46, § 5 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn).

De bepaling waarvan verzoeker de schending aanvoert, betreft de garantie voor een asielzoeker om op het grondgebied van de lidstaat te verblijven tot het einde van de beroepstermijn en tot de uitkomst van het ingediende beroep.

In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel onder punt 3.3.2, waar wordt uiteengezet dat verzoeker op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de garantie heeft dat hij niet tegen zijn wil van het grondgebied wordt verwijderd tijdens de beroepstermijn in volle rechtsmacht of tijdens de behandeling van het beroep.

Er wordt herhaald dat in het arrest van de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de zaak Gnandi (HvJ C-181/16, Sadikou Gnandi/Belgische Staat, 19 juni 2018, punt 42 en 67), uitdrukkelijk werd gesteld dat een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit – in voorliggende zaak het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - ten aanzien van een onderdaan van een derde land, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep. Dergelijke waarborg wordt volgens het Hof geboden door artikel 39/70 van de vreemdelingenwet omdat aan de persoon die om internationale bescherming verzocht heeft, het recht wordt toegekend om tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van het beroep, op het Belgische grondgebied te verblijven.

3.3.5. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van

de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij in een kwetsbare situatie verkeert in België en dat hij bij een terugkeer voor zijn leven vreest.

In dit verband merkt de Raad op dat deze situatie zoals geschetst door verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet valt: zijn situatie als verzoeker om internationale bescherming en zijn vrees bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, betreffen niet *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand”* van verzoeker.

Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste en het tweede onderdeel van het enig middel, wordt opgemerkt dat verzoeker tijdens de behandeling van zijn beroep de garantie had dat hij niet van het grondgebied zou worden verwijderd. Intussen is zijn beroep onderzocht en afgehandeld en werden bij arrest van de Raad nr. 211 632 van 26 oktober 2018 aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.3.6. Waar verzoeker voorstelt om een prejudiciële vraag te stellen, wijst de Raad erop dat de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de zaak Gnandi (HvJ C-181/16, Sadikou Gnandi/Belgische Staat, 19 juni 2018) hierover uitspraak heeft gedaan:

“67. Gelet op een en ander moet op de prejudiciële vraag worden geantwoord dat richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met richtlijn 2005/85 en in het licht van het beginsel van non-refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als neergelegd in artikel 18, artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staat dat ten aanzien van een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een terugkeerbesluit op grond van artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt vastgesteld zodra dit verzoek is afgewezen door de beslissingsautoriteit of tezamen met die afwijzing in één administratieve handeling en derhalve zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde met name dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep, dat deze verzoeker tijdens die periode het voordeel kan genieten van de rechten die voortvloeien uit richtlijn 2003/9, en dat hij zich kan beroepen op elke wijziging in de omstandigheden na de vaststelling van het terugkeerbesluit die een weerslag van betekenis zou kunnen hebben op de beoordeling van de situatie van de betrokkene aan de hand van richtlijn 2008/115, met name artikel 5 hiervan. Het staat aan de nationale rechterlijke instantie om na te gaan of dit het geval is.”

De prejudiciële vraag is bijgevolg al beantwoord. Uit het verzoekschrift blijkt nergens dat verzoeker zich beroept op een wijziging in omstandigheden na de bestreden beslissing.

Alleszins, de Raad heeft zich reeds gebogen over het beroep van verzoeker en bij arrest nr. 211 632 van 26 oktober 2018 werden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Intussen heeft verzoeker zijn recht op een schorsend beroep met volle rechtsmacht ten volle kunnen uitoefenen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET